

¹Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot. ²Szeráfok álltak mellette, hat-hat szárnya volt mindegyiknek: kettővel arcát takarta el, kettővel lábát fedte be, kettővel pedig repült. ³Így kiáltott egyik a másiknak: Szent, szent, szent a Seregek URa, dicsősége betölti az egész földet! ⁴A hangos kiáltástól megremegtek a küszöbök eresztékei, és a templom megtelt füsttel. ⁵Ekkor megszólaltam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim! ⁶És hozzám repült az egyik szeráf, kezében parázs volt, amelyet fogóval vett le az oltárról. ⁷Számhoz érintette, és ezt mondta: Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétked meg van bocsátva. ⁸Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!

Kedves Testvéreim!

Tegnap volt Péter-Pál napja. Pétert és Pált a két fő apostolnak is szoktuk nevezni, akiknek nevéhez kötjük az egyház születésének kezdetét. És bár valóban míg Péter a zsidóságban Pál pedig a pogány világban hirdette az evangéliumot, mégis szolgák ők, akik azt tették, amik Uruk rájuk bízott.

Péter és Pál ünnepe azért került június 29-ére, mert a hagyomány szerint ezen a napon végezték ki őket Rómában: míg Pált lefejezték, Pétert keresztre feszítették, saját kérésére, fejfel lefelé.

De mi vezette őket eddig. Miért vállalták még a mártírhálót is? Mi volt az, ami ennyire elvakította őket? Egy halász és egy rabbi, akiknél valami bekattant. Mai értelemben nem nevezhetnénk őket normálisnak, mert letértek a jól működő útról, lemondtak mindenről, egzisztenciáról, a biztos megélhetésről, arról amit addig csináltak, amivel addig – azt is megtudjuk – jól, profi módon végeztek. Pál – sátorkészítő volt, de mellette buzgó farizeus, aki számtalan elismerést tehetett zsebre. Akkori értelemben jobb volt, mint kortársai, ezt írja erről: *És a zsidó hithűségben sok kortársamat felülmúltam népem körében, minthogy fölöttébb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak. (Gal1,14)*

Péter pedig, testvérével együtt a jól működő családi vállalkozást, a halászhajót hagyja ott. Miért teszik ezt?

Ennek a mai vasárnapnak a témája: Isten tanúságtételre hív. Három példa áll előttünk, de ha a Bibliát olvassuk, akkor sokkal többet is idehozhatnánk.

A három példa külön-külön is jól mutatná, hogy mi is tud megváltoztatni egy embert annyira, hogy mindent feladva elinduljon akár az üldöztetés, a szenvedés útján, ugyanakkor a három egymás mellett azt gondolom megmutatja, hogy a különlegességeket leszámítva, hogyan is lehet ez számunkra is iránymutató, magyarul észrevevessük-e saját elhívásunkat?!

Az első lépés:

Ézsaiás „látja” Istent. - ¹Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot. ²Szeráfok álltak mellette, hat-hat szárnya volt mindegyiknek: kettővel arcát takarta el, kettővel lábát fedte be, kettővel pedig repült. ³Így kiáltott egyik a másiknak: Szent, szent, szent a Seregek URa, dicsősége betölti az egész földet! ⁴A hangos kiáltástól megremegtek a küszöbök eresztékei, és a templom megtelt füsttel. A grandiózus kép, és ami mögötte van. Ézsaiás – valószínűleg a jeruzsálemi templomban éli itt az Isten jelenlétét. A látomás valóságos, nem örült meg, nem verte be a fejét, nem is esett kómába. Ő maga is meglepődik, és meglepő amit leír ezzel kapcsolatban. Ézsaiás betekintést kap a mennyei istentiszteletbe, ahogy később János apostol Patmosz szigetén, vagy, ahogy prófétatársai Ezékiel, Dániel. Ahhoz, hogy értsük, hogy mit is lát Ézsaiás fontos egy dolog tisztázása, ez pedig a Jeruzsálemi templom szerepe. Ez a templom nem a mai értelem vett szent építmény. Sokkal több annál. Isten saját maga adja meg a paramétereket, amelyek alapján fel kellett építeni. Minden téglá, minden berendezés a legapróbb részletekig isteni rendelésre készült. Mert ez a templom a mennyei trónterem, Isten királyi tróntermények földi mása. Mít lát tehát Ézsaiás? Amint a jeruzsálemi templomban áll a falak, a téglák, az áldozatbemutatás, a füst mögött meglátja az igazi lényegét, magát Istent. Ezért épült ez a templom, hogy Isten egészen közel jöhessen az emberekhez. Volt szerencsém jó néhány koncerten részt venni, amelyek talán szándékos módon, pontosan így vannak felépítve, a kellékek ugyanezek: Grandiózus díszlet – szeráfok, hangefektusok, és a zenekar bekonferálása: Így kiáltott egyik a másiknak: Szent, szent, szent a Seregek Ura... ⁴A hangos kiáltástól megremegtek a küszöbök eresztékei... Aztán jön a füst, ami beborítja a színpadot... és a templom megtelt füsttel. Majd megjelenik a zenekar...

Isten megjelenik, megmutatja, kinyilatkoztatja magát Ézsaiásnak. A templom berendezési tárgyai mögött Ézsaiás meglátja a valódi tartalmat.

Ha Pál apostol elhívására gondolunk, akkor ott is megvan néhány hasonló elem: Pál, aki addig üldözte az egyházat, akinek volt egy képe Istenről, most ezt a képet felcseréli Isten tökéletes látásával: *mikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?”*

Fény és hangeffektus.

Ha az oltár előtt felolvastott ígére ugrunk most, akkor Péter elhívásának történetében valahogy egészen más módon, mégis ugyanezt az elemet találjuk: *Jézus ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálótokat fogásra!”* ³Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivettem a hálótat.” ⁶S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók;

Isten megmutatkozik Ézsaiásnak a templom füstjében, Pálnak a Damaszkuszi fényességben, Péternek a csodálatos halfogásban. Kinek mire volt szüksége.

20 évvel ezelőtt nekem egy csoportos beszélgetés ártatlannak tűnő költői kérdésében: *Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.* – mondja Jézus a Jelenések könyvében, a kérdés az: Hokker Zsolt, kinyitod-e az ajtót? Kinyitottam, és ott a Malomsoki templom karzatának egyik oszlopa alatt összetörtem, mert megláttam nem csupán Istent, hanem saját magamat is, olyannak, amilyen vagyok, 14 évesen ráébredtem, hogy mi a bűn, ráébredtem, hogy tökéletesen alkalmatlan vagyok Isten szeretetére, és nem érdemlem meg kegyelmét.

Ézsaiás Istent látva a következőt teszi: *⁵Ekkor megszólaltam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim!*

Pál a nagy fényességtől megvakulva Damaszkuszba ment: ott három napig nem látott, nem evett, és nem ivott. Böjtölt, böjtölt, mert bár megvakult, mégis meglátta magát Isten tükrében, és tudta le kell tennie a bűnöket.

Péter amikor felismeri, hogy ki is ül a hajójában *leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!*

Néhány évvel ezelőtt, még egyedül éltem és a sok teendő között nem értem a húsvéti nagytakarítás végére. Másnapra vendégeket vártam, és nem akartam szégyenben maradni, ezért nekiláttam sötétben megtisztítani az ablakot. Másnap reggel láttam csak, napfénynél, hogy lehet, hogy jobb ha neki sem állok, koszos maradt, foltos lett, sokkal feltűnőbb mint előtte. Azt gondolom így vagyunk Isten jelenlétével, az ő világosságában, csak ott láthatjuk meg igazi önmagunkat.

A zsidóságban azt gondolták, ha valaki találkozik Istennel annak meg kell hálnia. És ez valóban így lenne igazságos, hiszen Isten nem lehet következtelen, a bűnt meg kell büntetnie. Azt gondolom János írja le Istennel való találkozását úgy, ahogy az valóban történik, a Jelenések könyvében: *Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott...* Igen az ember, legalábbis az óember meg kell, hogy haljon Isten jelenlétében. De ahogy a keresztes kapcsán erről volt szó: kegyelemből van üdvösségünk... új életben járhatunk, nem azért mert megérdemeljük, nem azért mert olyan szép tisztára mostuk a sötétben azt az ablakot, hanem mert ő azt mondja: János ezt írja: *ő rám tette jobbát és így szólt: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő:*

Péternél ezt olvassuk: *Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj...*

Pálnál: *Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel... Isten új látást, új életet ad Pálnak.*

Ézsaiásnál pedig a szeráfok parazsat érintenek a nyelvéhez. Az otárról vett parázs tisztítja meg, ad új lehetőséget Ézsaiás számára: *Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétkeid meg van bocsátva.*

De senkinél nem áll meg a történet itt. Minden esetben ott a feladat: Péter: emberhalász leszel, Pál: elküldelek a pogányok közé, Ézsaiás: *Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?*

És a feladat nem könnyű, nem azt ígéri Isten, hogy innentől sikertörténet az életük. Sőt, elmondja, hogy üldözés, szenvedés, nehézségek várnak rájuk. Jézus nagyon röviden így fogalmazza ezt meg: *Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok.*

Testvéreim!

Isten nem csak Ézsaiást, Pált, Pétert, Zsoltot szólítja, szólította meg. Ma neked is szeretne megjelenni, és szeretne a szolgálatába állítani. Tanúságtételre hív, most először, vagy már sokadszor.

A világnak, a környezetednek, a családodnak szüksége van Krisztusra, és ma neked szegezi a kérdést: *Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?*

A Keresztapa című filmtrilógiából elhíresült egy mondat, a maffiavezér megoldása a problémákra: teszünk neki egy olyan ajánlatot, amit nem tud visszautasítani. Isten nem maffiavezér, de a mondat itt is igaz, és a tanítványok, és minden Krisztuskövető életében igaz: Isten olyan ajánlatot tett nekünk, melyet nem tudunk visszautasítani, vagy ha visszautasítjuk, akkor eléggé beláthatóak, és a Szentírás által eléggé egyértelműen megfogalmazottak a következmények. Az ajánlat szeretetteljes, nem durva, viszont a vele járó feladat nehéz.

Én egyszülött fiamat adtam, hogy bűneidtől megtisztulva új életben járj, kövess engem, menj el követségembe. Isten követéinek lenni. Elmenni és tanítvánnyá tenni minden népet, hirdetni, hogy van szabadulás, van megoldás a kérdésekre, van, lehet Istennel való személyes kapcsolat. Tudjuk-e, Isten hívására Ézsaiással együtt mondani: *„Itt vagyok, engem küldj!”?*